

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 1Csp/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620203730
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Gargulová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2020:7620203730.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudca JUDr. Jana Gargulová, v spore žalobcu: O.. V. F., D.. XX.X.XXXX, H. N. Z. XXXX/X, XXX XX G., právne zastúpený V. G. M.. A. F., Z.. F.. P., G.D. XX, XXX XX G., L.: XXXXXXXX, proti žalovanému: A., Z..F..P., L.: XXXXXXXX, A. XX, XXX XX N., právne zastúpený M.. G. C., V. Z. Z. O. X/A, XXX XX N. - W.N., o zaplatenie 300,00 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 300,- € spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 300,- € od 20.7.2020 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi sa priznáva plná náhrada trov konania.

III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou dožadoval vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 300 € s odôvodnením, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 701600197 zo dňa 23.08.2013, č. 701600207 zo dňa 24.10.2013, a zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 701600185 zo dňa 26.04.2013. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov, resp. neplatnosti jednotlivých zmlúv pre nedodržanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovaného, bol žalobca povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade týchto zmlúv (istinu poskytnutých úverov) a žalovaný nemal nárok na žiadne plnenie presahujúce ním poskytnuté finančné prostriedky. Vzhľadom na to, že žalobca na predmetné zmluvy veriteľovi uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 2C/494/2015.

2. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2C/494/2015-63 zo dňa 27.04.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.07.2017, a ktorým došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.116,- EUR spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/306/2016 zo dňa 15.06.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.07.2017.

3. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Toto ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na

4. primerané finančné zadosťučinenie žalobca poukázal Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Na základe záverov uvedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, vydanie bezdôvodného obohatenia ak spotrebiteľ preplatil istinu poskytnutého úveru alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. V prejednávanom prípade je táto podmienka splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 2C/494/2015-63 zo dňa 27.04.2016, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.116,- EUR s príslušenstvom a taktiež nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom na to, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, máme za to, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenia zo strany súdu.

5. Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti v spojení s ustanovením § 3 ods. 5) zákona o ochrane spotrebiteľa, žalobcovi vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa ako aj vzhľadom na to, že z jeho strany došlo aj k naplneniu podmienky úspešného uplatnenia porušeného práva na súde. Žalobca si touto žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- EUR zo strany žalovaného.

6. S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5) zákona o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávanom prípade je naplnené a potvrdené právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 2C/494/2015-63 zo dňa 27.04.2016. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a na ktorom bol žalobca úspešný, domnieva sa žalobca, že suma vo výške 300,- EUR, ktorej sa podanou žalobou domáha, je vo vzťahu k vyššie uvedeným okolnostiam nanajvýš primeraná.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dnešného dňa ani napriek výzve žalobcu dlžnú sumu nevrátil, uplatňuje si žalobca okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania zo sumy 300,- EUR (výška primeraného finančného zadosťučinenia) o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 20.07.2020 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie dlžnej sumy na základe predžalobnej výzvy) bola 0,00 %.

8. K žalobe žalobca pripojil:

- Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2C/494/2015-63 zo dňa 27.04.2016,
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/306/2016 zo dňa 15.06.2017,
- Predžalobná výzva zo dňa 16.07.2020 adresovaná žalovanému,
- Predžalobná výzva - e-mail žalovanému zo dňa 17.7.2020.

9. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, čo odôvodnil tým, že predmetné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného

zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení.

10. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca, má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojom a arbitrárnom výklade práva.

11. Ako bolo uvedené vyššie, priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by Žalobcovu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne.

12. Žalovaný je ďalej toho názoru, že Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobcom požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva.

13. Žalobca svojim podpisom na Zmluve ďalej, že si Zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si Zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol Žalobcovi

úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania.

14. Za spornú považuje Žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť.

15. Ustanovenie § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce:

- porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi,
- úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti,
- primeranosť zadosťučinenia,
- zodpovedná osoba.

16. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody.

17. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne

účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo Žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať.

18. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie, uplatnené Žalobcom (vo výške 300,- EUR) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť Žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom.

19. Konanie Žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko Žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatkoch kontraktáčného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčováním svojho neobozretného a ľahostajného konania.

20. Na pojednávanie dňa 18.11.2020 sa žalovaný ani jeho právny zástupca nedostavil, no svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti. Právny zástupca žalobcu sa tohto pojednávania zúčastnil, no v rámci svojho prednesu sa pridržal svojich skorších písomných podaní.

21. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

22. Po vykonanom dokazovaní mal súd preukázané, že žaloba je opodstatnená.

23. Nespornou skutočnosťou je, že medzi stranami sporu bola uzatvorená dňa 26.4.2013 zmluva č. 701600185 a dňa 24.10.2013 zmluva č. 701600197.

24. Vo vzťahu k obom týmto zmluvám Okresný súd Spišská Nová Ves 2C/494/2015-63 zo dňa 27.4.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. z. 2Co/306/2016 zo dňa 15.6.2017 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1116 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 17.7.2017.

25. Predmetom tohto sporu je nárok žalobkyne uplatnený v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Toto ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

27. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takému porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma - viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 80/2016 zo dňa 20. 3.2018

28. Žalovaný namietal primeranosť finančného zadosťučinenia s poukazom na to, že žalobcovi žiadna ujma nevznikla. Poukázal na to, že žalobkyňa bola vo svojich konaniach úspešná, a preto už raz došlo k náprave jej práva. Tiež vytkol žalovanej, že v rámci kontraktačného postupu postupovala ľahostajne, keď svojím podpisom prehlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy. Uviedol tiež, že všetky podmienky uvedené v § 3 ods. 5 musia byť splnené kumulatívne a že podanou žalobou ide o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie bezdôvodného obohatenia.

29. K týmto námietkam nezostáva súdu nič iné, len poukázať na vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 80/2016 zo dňa 20. 3.2018 a zároveň dodáva, že žalobkyňa v tomto konaní vystupuje ako spotrebiteľ v zmysle § 290 CSP, teda ide o spor s ochranou slabšej strany, preto neprichádza do úvahy skonštatovanie ľahostajného postupu žalobkyne pri uzatváraní zmluvy. Pri sporoch tohto typu je súd povinný aplikovať iné procesné postupy.

30. Za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne žalovaným, ktoré bolo skonštatované právoplatným súdnym rozhodnutím Okresného súdu Spišská Nová Ves 2C/494/2015-63 zo dňa 27.4.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. z. 2Co/306/2016 zo dňa 15.6.2017, je priznanie finančného zadosťučinenie plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia je súd toho názoru, že je primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, pričom sa nejedná o inštitút bezdôvodného obohatenia (v zmysle Občianskeho zákonníka), ale ide priznanie finančného zadosťučinenie v zmysle zákon o ochrane spotrebiteľa.

31. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privediť ujmu žalobkyni spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky (úveru) a teda k strate finančných prostriedkov.

32. I pokiaľ sa týka samotnej priznanej výšky tohto zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že táto výška je primeraná a to i vzhľadom na to, že sa jedná o porušenie práv žalobkyne z dvoch uzatvorených zmlúv. Účelom tohto inštitútu je odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa.

33. V súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. priznal súd žalobkyni i zákonné úroky z omeškania od dňa 20.7. 2020, keďže podľa výzvy žalobkyne mal žalovaný zaplatiť uplatnenú sumu do 19.7.2020. Ani túto skutočnosť žalovaný nespochybnil.

34. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a vzhľadom na plný úspech žalobcu v spore mu priznal súd náhradu trov konania v pomere 100 %.

35. Dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP súd nezistil.

36. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v § 365 odseku 1 CSP (viď vyššie), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.